

Podcast Konkurrenten

Avsnitt 3: Kartelljakt och gryningsräder

Textversion av Konkurrenten avsnitt 6 (publicerat 29 december 2015), vill du hellre lyssna på avsnittet kan du ta del av det på vår webbplats www.konkurrensverket.se/konkurrenten.

Ola Billger:

Nu har poddvärlden fått konkurrens. Välkomna till det tredje avsnittet av Konkurrenten, en podd om upphandling och konkurrens. Detta är Konkurrensverkets nya podcast och i det här formatet kommer vi att diskutera både konkurrens och upphandling och svara på frågor om de här ämnena. Det kan handla om allting, från Googles makt till bristande konkurrens inom byggsektorn till kartelljakt och ibland om knepiga upphandlingsfrågor. Vi gör den här satsningen eftersom vi tycker att poddradio är ett ganska trevligt och ett bra sätt att komma ut med information om vad vi gör på Konkurrensverket och vad lagstiftningen säger. Jag som leder den här podden heter Ola Billger och är kommunikationschef och med mig i dag har jag Hanna Witt, chef för konkurrenstillsynen på Konkurrensverket. Välkommen.

Hanna Witt:

Tack så mycket.

Ola Billger:

En av de mer mytiska delarna av Konkurrensverkets verksamhet, det handlar ju om jakten på otillåtna karteller. När man säger gryningsråd så vet de allra flesta att Konkurrensverket håller på med sådant litet då och då, men få vet egentligen vad en gryningsråd egentligen är och ännu färre har varit ute på en gryningsråd. Om vi börjar med att prata om varför behövs gryningsrådena över huvud taget?

Hanna Witt:

Det är ju svårt att bevisa kartellöverenskommelser och vi tror ju att om man ber företaget skicka in uppgifter, om vi ålägger dem komma in med information, kanske vi inte skulle få in allt som vi behöver för att kunna lagföra en kartell. Och

då finns det möjlighet att ansöka till Stockholms tingsrätt att får göra ett oanmält besök, en platsundersökning på företaget. Och då kan vi kopiera handlingar, dokument, gå igenom bokföring, kopiera och spegla digitalt material och be om förklaringar på plats.

Ola Billger:

Varför heter det gryningsråd?

Hanna Witt:

Vi dyker ju inte upp i gryningen direkt. Vi brukar dyka upp vid sådär kontorsstart vid 9.00-tiden. Det är nog den direkta översättningen från dawn raid.

Ola Billger:

Och det är ett instrument som är effektivt eller hur?

Hanna Witt:

Det är svårt, som sagt, att bevisa och lagföra karteller. Vi har också möjlighet att utföra gryningsräder i missbruksärenden. Vi anser att det ibland kan vara ett effektivt verktyg men man ska verkligen välja rätt tillfällen och rätt ärenden där det är mest lämpligt. Så när det inte finns några andra mindre ingripande sätt att utreda en överträdelse, då är gryningsräder ett bra och effektivt instrument.

Ola Billger:

Om vi tittar lite mer i detalj i en kartelljakt och vi säger att vi har bett Stockholms tingsrätt om lov att få utföra en gryningsråd, vilka är det som är med på en gryningsråd? Är det bara Konkurrensverket?

Hanna Witt:

Vi har Kronofogden med oss också.

Ola Billger:

Varför då?

Hanna Witt:

De är, så att säga, våra dörröppnare. Så kronofogden måste vi ha med oss för att ta oss in på företaget och de har också möjlighet att försegla kontor och rum om det skulle behövas.

Ola Billger:

Händer det att folk vägrar öppna dörren när Konkurrensverket kommer?

Hanna Witt:

Nej, jag har aldrig varit med om det faktiskt. Men kronofogden är alltid med oss i vilket fall som helst.

Ola Billger:

Ibland så kan ju en gryningsråd, som du säger, pågå i flera dygn, du säger också att det är kronofogden som förseglar. Vad innebär det?

Hanna Witt:

Det innebär att de markerar med tejp de utrymmen som vi inte har hunnit söka igenom för att vi ska kunna vara säkra på att de är orörda när vi kommer tillbaka dagen efter.

Ola Billger:

Att ingen har gått in och förstört bevisning under natten?

Hanna Witt:

Ja, precis. Och övriga som är med är vår egen personal mest, det är jurister och ekonomer som arbetar på vår kartellenhet och det är också personal från vår it-avdelning och ibland, om det är omfattande material som vi behöver kopiera upp, så har vi också med oss administrativt stöd. Sedan har vi med oss it-konsulter som hjälper till med speglingen av digitalt material.

Ola Billger:

Du har ju själv gjort väldigt många gryningsräder. Hur många gryningsräder har du varit ute på?

Hanna Witt:

Samordnat gryningsräder är väl kanske sex-sju stycken. Men ute på platser har jag varit tjugo gånger, tror jag, ungefär.

Ola Billger:

Hur känner man sig innan en gryningsråd, om man är så att säga på Konkurrensverkssidan?

Hanna Witt:

Det är en väldigt stor anspänning innan och man känner ett stort ansvar, för det är en väldigt ingripande utredningsåtgärd. Och en viss nervositet också naturligtvis, man undrar om allting ska klaffa. För det är ju som att planera någonting så mycket i detalj som bara går, men det går inte att göra något riktigt genrep egentligen. Så man vet inte hur lätt det ska gå att ta sig in på företaget och vem, om vd:n kommer att vara på plats eller om övrig personal kommer att vara där. Nej, men det är en stor anspänning och ett väldigt stort ansvar.

Ola Billger:

Man vet ju inför en gryningsråd vilka personer som skulle kunna vara intressanta i olika befattningar, men man kan aldrig vara säker på att den personen finns på plats.

Hanna Witt:

Vi försöker ju ta reda på så mycket som möjligt innan men det går inte att få all information. Ibland har vi fått reda på, till exempel, att den marknadschefen ska tala på den och den konferensen den dagen. Jamen, då kanske det inte är så bra att välja just den dagen om vi nu vill träffa just den personen. Så vi gör väldigt mycket utredning innan, men vi kan absolut inte få svar på alla frågor.

Ola Billger:

Det är viktigt att påpeka också att bara för att Konkurrensverket faktiskt utför en gryningsråd på ett företag, så innebär ju inte det att vi alla gånger hittar bevis eller att det företaget faktiskt har gjort någonting som är otillåtet i slutändan.

Hanna Witt:

Absolut, så är det verkligen. Det ligger litet i sakens natur att man inte har alla svar innan man ger sig ut, så ibland kan vi ha haft fel i vår misstanke. Och då försöker vi skriva av ärendet så fort som möjligt för det är väldigt viktigt att företaget inte har en misstanke över sig för länge i onödan. Och ibland kan det vara så att man helt enkelt inte hittar bevis för det man misstänker, så det är helt sant. Jag tror att över åren, om man tittar på alla karteller, eller gryningsråder som vi har genomfört, så har vi nått framgång i form av stämningsansökan eller avgiftsföreläggande i drygt 45 procent av fallen. Det tycker jag ändå är ett ganska bra resultat med tanke på hur svårutredda de här överträdelsena är.

Ola Billger:

Man kan säga att varannan gryningsråd leder till ett konkret resultat i negativ mening för företaget, så att säga.

Hanna Witt:

Ja, knappt varannan skulle jag säga.

Ola Billger:

Så vi är inte ute på någon fisketur och försöker samla ihop all möjlig bevisning för att vi inte har något bättre för oss här?

Hanna Witt:

Absolut inte. Det är också väldigt resurskrävande för myndigheten att genomföra gryningsråder. Så det är verkligen ingenting vi gör lättvindigt. Vi tänker igenom alla möjliga olika alternativ att utreda den misstänkta överträdelsen utan att genomföra en gryningsråd innan vi väljer det alternativet.

Ola Billger:

Det har väl inte bara med resursåtgången här på Konkurrensverket att göra utan det är också för att det är väldigt ingripande för den som blir utsatt för en gryningsråd?

Hanna Witt:
Absolut, verkligen.

Ola Billger:

Det finns ju då, som du säger innan räderna och det är ju ett ganska omfattande kartläggningsarbete, det är väldigt stor sekretess inne på myndigheten. Vi väljer ju själva att inte berätta om att vi gör de här räderna, vi kommunicerar inte det på något särskilt sätt, däremot om vi får frågor kring det, så kan vi bekräfta när räden väl är i gång, så att säga, men det är ju mycket sekretess kring gryningsräderna.

Hanna Witt:

Så är det absolut.

Ola Billger:

Och allt det där gör ju att det byggs upp en viss spänning hos de som utför gryningsräderna. Om du försöker, du har ju ändå varit med på ganska många råder, om du försöker placera dig på andra sidan bordet och du är den som öppnar dörren när kronofogden knackar på. Hur brukar de personerna agera om man är vd, marknadschef, ekonomichef på ett företag?

Hanna Witt:

Oftast med förvåning och lite förvirring till en början. Efter ett tag kommer det irritation för att dagen blir störd. Oftast har man många möten inbokade och mycket arbete och så kommer vi dit helt oförberett och stör verksamheten, upplever ju företaget naturligtvis. Sedan brukar det där lägga sig efter ett tag och i slutet på dagen är det oftast en ganska bra stämning. Om det är stora företag som är drillade av ombud hur man ska göra vid en gryningsråd, så har jag till och med varit med om företag där de har blivit glada när vi har dykt upp, för då får de testa i praktiken allt som de har övat på. Då har det funnits en stor nyfikenhet verkligen i stället och frågat, "Jaha och varför gör ni så där?" "Och vad gör ni nu och förklara mera?" men i positiv bemärkelse.

Ola Billger:

Bara för att förklara för lyssnarna vad som händer inne på ett företag, så kan det exempelvis vara så att vi går igenom vd:s kontor, att man inte kan sitta och jobba på sin egen arbetsplats. Man går igenom vd:s dator och telefoner. Vad är det mer vi letar? Vad är det mer vi tittar efter?

Hanna Witt:

Inte bara vd utan det är alla som vi tror kan ha varit inblandade i överträdelsen. Och det kan till exempel vara e-postväxling mellan företag inför en upphandling där man pratar om priser eller ska du lägga anbud? Vi kommer inte lägga anbud eller vi kommer att lägga oss på den här nivån. Mötesplatser, olika typer av kalkyler inför upphandlingen kan också vara intressanta om det är en anbuds-kartell vi utreder. Så det är väldigt olika beroende på vilken typ av överträdelse vi utreder. Men vd:s kontor är oftast intressant och dator och också affärshandlingar generellt och telefoner.

Ola Billger:

Händer det att någon kastar ut sin dator eller att papperen singlar ner från fönstret och ner på gatan?

Hanna Witt:

Jag har själv inte varit med om det men det har hänt att man har försökt förstöra material när vi har varit ute på plats. Det stämmer.

Ola Billger:

Har man lyckats?

Hanna Witt:

Jag vet inte hur långt han hade kommit när vi stoppade honom faktiskt. Jag har svårt att svara på det.

Ola Billger:

Vad händer sedan under själva besöket, vad är det typiskt sett för bevis Konkurrensverket söker? Är det möten och kalendrar eller vad letar man efter?

Hanna Witt:

Vi brukar titta på vad man har haft för inbokningar och kontakter med andra företag eller konkurrenter på marknaden och sedan så jämför vi bevisningen vi hittar på det ena företaget med det vi hittar på det andra företaget, om det är en kartellutredning. Så det är som ett stort pussel kan man säga. Det är inte alltid man vet direkt när man tittar på ett papper att "Jamen, det här är jätteintressant" utan det kan vara först när man lägger handlingar bredvid andra företags handlingar, som man förstår att de hänger ihop och att de kanske kommer från ett möte där man har riggat en upphandling.

Ola Billger:

Det finns ju litet olika funktioner ute på en gryningsråd. Jag har ju själv haft förmånen att vara med några gånger och man blir ju väldigt väl instruerad kring vad vi ska leta efter ute på plats. Hur ofta händer det att vi hittar saker och ting i efterhand, som vi, så att säga, borde ha hittat på plats när vi gör datasök och liknande?

Hanna Witt:

Det viktigaste materialet som vi hittar eller det vanligaste, det är att vi hittar digitalt material för det är inte lika vanligt nu att man hittar en smoking gun på vd:s skrivbord med en handskriven kartellanteckning. Det kunde hända för ett antal år sedan på de första räderna vi var ute på, då hittade man mer sådant. Nu är det mer digitalt material som är viktigt och det är inte alltid det finns utskrivet. Men it-sök kan ju ta tid och vara väldigt omfattande och tidskrävande, det är helt klart.

Ola Billger:

Om vi pratar litegrann om det här it-söket. Vi har ju it-forensiker på Konkurrensverket som är duktiga på att ta sig igenom den här typen av material. Är vi kvar ute på företagen och letar efter hemligheter eller efter bevis i it-miljön eller tar vi den till Konkurrensverket? Hur funkar det?

Hanna Witt:

Det vanligaste är att vi tar det till Konkurrensverket. I vissa fall har vi stannat ute på företaget. Det här kommer att förtydligas faktiskt i en lagändring vid årsskiftet, så att det blir tydligare att om företaget lämnar sitt samtycke så får vi ta med materialet för analys till vår eget it-labb. Så det blir en lagreglering egentligen av hur vi redan arbetar i dag.

Ola Billger:

Är det smidigare och lättare att göra själva it-söket på Konkurrensverket?

Hanna Witt:

Ja, mycket, mycket lättare. Här har vi ju vårt it-labb. Vi har riggat upp med skärmar så att ombuden kan följa vad vi gör från ett annat rum. Vi har allt material och all programvara vi behöver, så det är mycket färre krascher när man måste avbryta söket och börja om när vi är här jämfört om vi ska rigga en sådan miljö ute på företaget. Och sedan stör vi ju mindre också. Själva den analoga sökningen, alltså när vi går igenom papper kanske vanligen tar ett par dagar medan it-söket kan ta betydligt längre tid än så. Jag tror att det är ganska skönt för företaget att vi inte sitter i deras lokaler, men det finns alltså möjlighet att vi kan rigga ett labb där, men vi undviker det helst om det går.

Ola Billger:

Och företaget kan väl också följa den it-sökningen vi gör. Hur går det till?

Hanna Witt:

Det är skärmar som vi riggar i ett annat rum, där de följer hela tiden vad vi gör på skärmen och så har de möjlighet att ringa in till sökrummet och påtala om de till exempel tycker att vi tittar på ett dokument som omfattas av advokatsekretess.

Ola Billger:

Ombuden sitter i ett särskilt rum och följer i realtid medan Konkurrensverkets medarbetare sitter i ett annat rum och söker igenom materialet. Och är det någonting som dyker upp där som man inte tycker att Konkurrensverket bör se av olika anledningar, advokatsekretess, då kan de säga stopp.

Hanna Witt:

Ja, så är det.

Ola Billger:

Ute på själva räden sedan, ofta så är ju de som utsätts för räden ändå samarbetsvilliga. Men det finns väl fall där man inte är särskilt samarbetsvillig?

Hanna Witt:

Det hör verkligen till undantagen, skulle jag säga. Det är nog snarare den här inledande fasen när man är litet förvirrad och förvånad och litet stressad och kanske också mer vanligt på mindre företag, som inte är särskilt skolade av ombud att det finns något som heter gryningsräder eller så, då kan de vara motvilliga till en början, men det brukar också lägga sig efter ett tag när de märker att vi inte är så farliga. Det brukar vara en väldigt vänlig ton ute på räderna, det är också någonting som jag tycker är oerhört viktigt, att vi hela tiden visar en enorm respekt för att det här är en väldigt ingripande åtgärd.

Ola Billger:

Hur säkerställer man det? För det är klart att när en myndighet som Konkurrensverket kommer och knackar på ditt företag en morgon och oavsett hur tydlig man är med vad vi gör och var gränserna går så är det ju fortfarande ett slags chocktillstånd i någon mening som man befinner sig i.

Hanna Witt:

Jo, men så är det.

Ola Billger:

Hur säkrar vi att de vi granskar, så att säga, får rätt information om det vi faktiskt gör på plats?

Hanna Witt:

De blir ju, som du säger, ofta väldigt chockade och det är klart att hur vänliga och snälla vi än framstår så är det ju fortfarande en situation där en myndighet oförberett och oanmält kommer och hälsar på. Och det är klart att det är väldigt jobbigt för de flesta. Det som vi har gjort för att försöka undvika att människor upplever det här som alltför jobbigt, det är att utbilda de som deltar i räder i konfliktlösning och att de lär sig litet mer om sin egen roll i konflikter. Så att man hela tiden har ett förhållningssätt, så att man försöker lugna upprörda känslor. Och vi pratar mycket om värdegrund, att vår värdegrund på Konkurrensverket, att vi ska vara respektfulla och tydliga och att det gäller både internt på verket men också utåt när vi träffar andra. Så det är väldigt viktigt och att man hela tiden behåller lugnet och förklarar vad man gör. Och vi har också tagit fram informationsmaterial, som man kan dela ut när man är ute på räd. Så även om man är i ett tillstånd och man kanske inte riktigt hör vad vi säger i början när vi kommer ut så finns det skriftligt material som är väldigt lättbegripligt även för en ickejurist som man kan bläddra i och förstå efteråt. Och att de också får en kontaktperson på Konkurrensverket, så att de kan ringa upp och ställa frågor, det

är också viktigt. För frågor kan komma upp efteråt, efter att vi redan har gått därifrån för dagen.

Ola Billger:

Kan ni märka en skillnad i, så att säga, stämningläget ute på en räd nu, alltså mer hur vi på Konkurrensverket betar oss, hur vi uppfattas därute jämfört med när du började?

Hanna Witt:

Ja, jag tycker faktiskt att det är stor skillnad. När jag började jobba med räderna så var vi i den här inledande fasen och hade inte så stor erfarenhet av att genomföra gryningsräder. Så vad vi har gjort under de här åren är att sätta rutiner, fundera igenom olika alternativa scenarion som kan uppstå och hur personalen ska agera i de situationerna. Det innebär också att man får ett större lugn, för ju mer trygg man känner sig med att man har ett svar på olika lösningar eller olika frågor som kan uppstå ute på en räd, desto lugnare och tryggare är du. Alltså du kommer att förmedla ett lugn till dem du möter också. Jag tycker faktiskt det är stor skillnad.

Ola Billger:

Du säger själv att det är väldigt ofta samarbetsvilligt och att de som utsätts för en gryningsråd försöker så gott de kan, hjälpa till.

Hanna Witt:

Så är det absolut.

Ola Billger:

Men det finns också historier om att man har vägrat att låna ut kopiatorer eller var det nu kan vara. Berätta om det, vad gör vi då om någon inte vill att vi ska kopiera, använda deras kopiatorer?

Hanna Witt:

Ja, det har hänt faktiskt. Vi frågar alltid om vi får använda företagets kopiatorer och att vi erbjuder oss också att ersätta för de kopior vi tar. Och då fick vi i det här fallet nej och då gick vi ut och hyrde en kopiator på stan, det här var ju på en mindre ort. När vi skulle plugga in den i väggen fick vi till svar att vi inte får låna deras el.

Ola Billger:

Går man hem då, eller vad gör man då?

Hanna Witt:

Nej, då får man ta en diskussion om att de tjänar väldigt mycket på att samarbeta. Det tar ju bara längre tid och blir mer besvärligt och vi kommer att stanna kvar längre om vi blir tvungna att lösa den biten av praktiska problem. Så i de allra flesta fall är människor samarbetsvilliga, det är absolut min erfarenhet. Och jag tycker också att det blir vanligare och vanligare att det är så. Det kanske blir mer

känt, tror jag, att vi kan utföra gryningsråder och företag vet att de kan råka ut för det här och då blir också chocken och förvåningen och de här protestaktionerna litet mindre vanligt förekommande.

Ola Billger:

Fick vi använda elkontakten?

Hanna Witt:

Ja, vi fick det.

Ola Billger:

Annars får man hyra in någon dieselgenerator från Försvaret, eller hur löser man det?

Hanna Witt:

Jag vet faktiskt inte. Vi fick använda elen till slut.

Ola Billger:

I samband med själva gryningsråden så är det ju så att vi går igenom väldigt noga rum för rum och hylla för hylla och pärm för pärm och letar efter sådant vi vill hitta. Sedan ligger det förstås alltid andra saker på kontor. Vad är det konstigaste som vi har hittat på en gryningsråd?

Hanna Witt:

Oj. Vi lär ha hittat en pistol en gång. Men då var inte jag med, så jag ska inte helt garantera att det stämmer. Ammunition vet jag att vi har hittat. Jag tror den största oron för personalen när vi är ute på företagen och ska göra it-sök och sådär, det är nog att vi ska hitta privat korrespondens. Det händer väldigt sällan att man läser eller ser den typen av korrespondens. För när vi går igenom it-sök, vi har nog tillbringat 400 eller 500 timmar i it-sök genom åren, så har jag nästan aldrig sett privat korrespondens, för vi söker ju på sökord. Så man får inte träffa på den typen av material, vi ser aldrig det. Så det är nog den största oron för personalen tror jag, de tycker att det är obehagligt.

Ola Billger:

Vi kan väl slå fast att Konkurrensverket inte sitter och läser folks privat och personliga mejl till man och fru och barn eller vad det nu kan vara för någonting.

Hanna Witt:

Absolut inte, om du inte diskuterar kartellöverenskommelsen i samma mejl, men det är kanske rätt osannolikt.

Ola Billger:

När det gäller jakten på karteller och konkurrenslagstiftning så finns det ju olika typer av påföljd. I Sverige däremot så är inte det här kriminaliserat. Hur ser det ut i andra länder?

Hanna Witt:

Det finns ju flera som har valt att kriminalisera kartellöverträdelser, bland annat Danmark och Norge. Jag har lite splittrad inställning till det här med kriminalisering. Den förebyggande insatsen är otroligt viktig eftersom det är så svårt att upptäcka karteller och hitta karteller. Så om man bara tittar på den avskräckande effekten av en kriminalisering så skulle jag nog personligen svara ett rungande ja, att det är en jättebra idé, men om man tittar på de praktiska konsekvenserna, att man ska samarbeta med åklagare och så, så vet jag att det finns väldigt olika erfarenheter från de länder som har valt att kriminalisera. Så det kan nog vara praktiskt litet krångligare helt enkelt. Konkurrensverket, det här är min personliga uppfattning, det är inte Konkurrensverkets uppfattning.

Ola Billger:

Det finns ju en personlig påföljd man faktiskt kan få, kom jag på, det är ju näringsförbud.

Hanna Witt:

Absolut.

Ola Billger:

I värsta fall, om det har gått riktigt, riktigt långt. Om man är med i en kartell, så har man ju möjlighet att lämna den kartellen, eller hur?

Hanna Witt:

Mm, det stämmer.

Ola Billger:

Hur går det till?

Hanna Witt:

Om du är först att komma till oss och erkänner att du har deltagit i en kartell och ger oss tillräckligt med information, så att vi kan utföra en gryningsråd, då kan man slippa konkurrensskadeavgift och alla anställda på företaget slipper också näringsförbud.

Ola Billger:

Det är det som kallas för eftergiftsprogrammet.

Hanna Witt:

Det stämmer.

Ola Billger:

Är det effektivt? Är det många som hör av sig?

Hanna Witt:

Vi får i genomsnitt ungefär fem eftergiftsansökningar per år. Kommissionen har nog betydligt fler än så. Så jag tror att eftergiftsprogram är ett väldigt effektivt verktyg för att hitta karteller.

Ola Billger:

Sverige har ju en stark företagskultur och vi har ju också många stora svenska företag som lyckas internationellt. Vi har väl också på olika sätt en självbild i Sverige att vi är bra på rätt mycket. Tror du att svenska företag i mindre utsträckning än sina konkurrenter deltar i karteller och överträdelser mot konkurrenslagstiftningen?

Hanna Witt:

Nej, inte alls.

Ola Billger:

Varför inte då?

Hanna Witt:

Vi gjorde en undersökning för några år sedan när vi frågade chefer inom byggbranschen om de tror att det förekommer karteller på den svenska marknaden. Jag har för mig att det var 46 procent som svarade ja. Och det var så många som över 25 procent, har jag för mig, som trodde att det var vanligt förekommande. Jag tror att man i Sverige har en ganska naiv inställning till både det här med korruption och karteller, att det inte förekommer i Sverige. Det tror jag absolut att det gör.

Ola Billger:

Det finns gott om karteller som inte Konkurrensverket har hittat.

Hanna Witt:

Så är det nog.

Ola Billger:

Än, kanske man ska tillägga.

Hanna Witt:

Än. Precis.

Ola Billger:

Är det lika vanligt att män och kvinnor är med i kartellsammanhang?

Hanna Witt:

Jag har hittills aldrig träffat en kvinnlig kartellist.

Ola Billger:
Hur kommer det sig?

Hanna Witt:
Svårt att svara på. Kanske kan det ha att göra med att de flesta klassiska kartellbranscher är transport och bygg, som är lite mer mansdominerade. Det kanske har med det att göra.

Ola Billger:
På vilket sätt har de här branscherna, på ett generellt plan, sitt ansvar då för att minska risken för karteller? Vad kan man göra?

Hanna Witt:
Ja, prata mycket om konkurrenslagstiftningen naturligtvis och var gränsen går för tillåtna och otillåtna samarbeten, det är jätteviktigt.

Ola Billger:
Hjärtligt tack Hanna Witt.

Hanna Witt:
Stort tack.